

ת"פ 26189/12/13 - מדינת ישראל נגד זוהר שילוני

בתי המשפט

בית משפט השלום קריית גת

ת"פ 26189-12-13
19 מרץ 2015

בפני: כב' השופטת בכירה רובין לביא

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נ ג ד

זוהר שילוני

הנאשם

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד - ליפז סימני

הנאשם - בעצמו ובא כוחו עו"ד - שטיינברגר

[פרוטוקול הושמט]

גזר דין

הנאשם הודה והורשע במסגרת הסדר טיעון שהוצג בביהמ"ש ביום 29.6.14, בכך שבסמוך

ל-27.11.13 קשר קשר עם תומר ירמיהו ונאסר בסול לביצוע פשע: גניבת שופל השייך למר אליעזר שמואל, והעברתו לשטחי הרשות הפלסטינאית.

במסגרת הקשר תומר פנה אל נאסר במטרה להעביר את השופל לחברון.

ביום 27.11.13, בשעה 00:22 לערך, התקשר אחר אל ריאד נתשה, גרריסט, וביקש ממנו להעביר את השופל מאשקלון לחברון תמורת תשלום סך של 2,500 ₪.

בהמשך, במסגרת הקשר, ולשם קידומו, התקשר תומר אל הגרריסט ותיאם עימו מקום מפגש לצורך העמסת השופל על גבי הגרר, בתחנת דלק 'מיקה', בכניסה הצפונית באשקלון.

בתאריך 28.11.13, סמוך לשעה 05:30, אסף תומר את נאסר ממקום עבודתו ויחד נסעו לתחנת הדלק, שם פגשו

עמוד 1

בגרריסט.

הנאשם שימש כמפעיל של השופל עבור הבעלים, ומתוקף תפקידו, היה השופל בחזקתו, וחנה לכן בחניה הסמוכה לביתו באשקלון.

במסגרת הקשר, הנאשם הוביל את השופל בנסיעה מביתו אל תחנת הדלק, שם פגש בתומר, בנאסר ובגרריסט.

בנסיבות אלה גנב הנאשם בצוותא חדא את השופל, אותו העמיסו על גבי הגרר, כדי להעבירו לחברון. נאסר, יחד עם הגרריסט, הסיעו את השופל לחברון, ושם הועבר לידי צד שלישי.

נאסר בסול נעצר עד תום הליכים נגדו ובמועד הצגת ההסדר תוקן כתב האישום בעניינו לעבירה של מתן אמצעים לגניבת השופל, ונגזר דינו לעונש מוסכם של 6 חודשי מאסר, 7 חודשים מאסר מותנה למשך 3 שנים בגין עבירות רכוש מסוג פשע, 4 חודשי מאסר למשך 3 שנים על עבירות רכוש מסוג עוון, והתחייבות על סך 5,000 ₪.

במסגרת אותו ההסדר סוכם לגבי תומר ירמיהו והנאשם שבפניי, כי הטיעונים לעונש יהיו חופשיים, כשהתביעה מגבילה עתירתה ל-9 חודשי מאסר בלבד.

הנאשם תומר ירמיהו ביקש לחזור בו מהודאתו והואיל וההודאה והכרעת הדין ניתנו על ידי כב' הנשיא דאז, אביחי דורון, הועברה בקשתו אליו, ונקבע לתזכורת צדדים ביום 7.5.15 בפניי.

נתקבל בעניינו של הנאשם שבפניי תסקיר, ממנו עולה כי הוא בן 37, נשוי ואב ל-4 בנות בנות 1.5 עד 13, עובד בחברה לעבודות עפר. הוא גדל במושב, השלים 9 שנות לימוד, התגייס אך לא הסתדר, ערק ונדון למאסר, ושוחרר כעבור שנה עקב אי התאמה.

הוא לקח אחריות על העבירה אך שלל דפוסי חשיבה והתנהגות עבריינים וטוען שפעל מתוך מצוקה כלכלית. תומר שהוא חבר ילדות שלו, לדבריו פנה אליו בהצעה לגנוב את השופל לצורך שיפור מצבם הכלכלי. הוא הביע חרטה על כך שפגע במעסיקו דאז והביע נכונות לשאת בתוצאות מעשיו תוך הבנה כי עלול לשלם על כך בפגיעה בפרנסתו.

הוא היה נתון בצו פיקוח מעצרים חצי שנה והיה משולב בקבוצה טיפולית לעצורי בית. הוא הגיע לרוב המפגשים והשתתף בפתיחות וניכר כי החל בהכרה ראשונית בדפוסי התנהגותו המכשילים, והביע רצונו להמשיך בטיפול על מנת להבין את הבחירות שעושה בחייו והאופן בו מתנהל וכדי לרכוש כלים להתנהגות אדפטיבית והימנעות ממצבים שעלולים לפגוע בו ובמשפחתו. שרות המבחן התרשמו כי מציג מידע מגמתי בלבד שיהיה תואם את תפיסתו העצמית החיובית, אך מבין את חומרת המעשים והשלכותיהם על חייו.

הם התרשמו כי תחושת האשמה והחרטה שמביע נובעת מכך שמעורבות בעבירה חושפת אי הלימה בין האופן החיובי בו תופס עצמו לבין דפוסי מאפייני אישיותו, על פיהם מגמיש גבולות פנימיים, ופועל בדרכים לא מקובלות, מבלי שגבולות חיצוניים יהוו מחסום להשגת מטרותיו.

התנהגותו בתחום התעסוקה מאופיינת בחוסר יציבות וקושי לנהל ענייניו הכספיים באופן תקין.

הם התרשמו כי אינו בעל דפוסי התנהגות עבריינים מושרשים אך במצבים בהם מעוניין לקדם מטרותיו, פועל בדרכים לא מקובלות, דבר שגם בא לידי ביטוי ברישומי הפלילי.

כיום נמצא במצב של מוטיבציה ראשונית לשנות אורח חייו ובכך מצטמצם הסיכון להישנות התנהגות דומה בעתיד.

בנסיבות אלו, ממליצים על ענישה מוחשית של עבודות שירות, שיש בו לבטא אחריות ולהוות גורם הרתעתי משמעותי. כמו כן, ממליצים על צו מבחן לצורך שילובו בטיפול העונה על צרכיו.

התביעה עותרת למאסר שלא יפחת מ-9 חודשים, עם רכיבים הרתעתיים נלווים, והסניגור מבקש לאמץ את המלצת שירות המבחן.

התביעה מפנה למתחם עונשי ראוי בגין גניבת השופל, בנסיבות מחמירות, שהוא של 6 חודשים עד 18 חודשים ומפנה לרע"פ 3776/13 **מוחמד טקאטקה נגד מ"י** (כב' השופט פוגלמן) מיום 27.5.13. באותו עניין בימ"ש השלום גזר על המבקש בעבירות של סיוע בגניבת רכב, קשירת קשר לביצוע פשע, והפרעה לשוטרי במילוי בתפקידו, 7 חודשי מאסר בפועל, מאסר מותנה, פסילת רישיון וקנס בסך 2,500 ₪. ביהמ"ש מחוזה דחה הערעור.

באותו עניין בימ"ש השלום קבע מתחם הנע בין 8 ל-14 חודשי מאסר, אך התייחס לגילו הצעיר, עברו הנורמטיבי, הודאתו וקיום שיקול של שיקום.

ביהמ"ש מחוזה היה נכון להניח כי קביעת מתחם הענישה לוקה בחסר מבחינת ההנמקות לאור העובדה שהורשע בעבירה של סיוע ולא בעבירה המושלמת של גניבת רכב, אך מצא שהעונש לא סוטה ממדיניות הענישה וכי ביהמ"ש לא החמיר עמו יותר על המידה.

בבקשה לביהמ"ש העליון שב המבקש וטען כי מתחם הענישה שגוי וכי נקבע לפי עבירה מושלמת של גניבת רכב ולא סיוע. ביהמ"ש עליון דחה הבקשה וציין כי גם אם נפלה שגגה באופן בו נקבע המתחם, אין בכך להצדיק התערבות בעונש שהוטל, על רקע אופי העבירה ונסיבות ביצועה, אל מול נסיבותיו האישיות, וכן כי חרף גילו הצעיר נרשמה לחובתו הרשעה בעבירות נוספות.

במקרה שבפני, התביעה מפנה לקשירת הקשר שקדמה לגניבה, לסוג הרכב, לעובדה שהנאשם גנב רכב שהופקד ברשותו על ידי מעסיקו על מנת שיתפרנס, ולשווי הרב של השופל. לטעמם עצם העתירה ל-9 חודשי מאסר יש בה הסתפקות ברף הנמוך של המתחם הראוי ולכן מבקשים לאזן זאת בענישה פסיקאלית ממשית שיש בה להביא לכך שהעבירה לא תהיה משתלמת כלכלית: קנס גבוה, פיצוי לבעלים והתחייבות כספית. כמו כן, מפנים לעברו הפלילי: לחובתו 4 הרשעות קודמות, החל מדצמבר '95 עבירות של היעדרות מהשירות שבהן נדון ל-60 ימי מאסר על ידי בית דין צבאי; במרץ '98 נדון בגין החזקת רכוש החשוד כגנוב; ב-13.11.03 נדון בגין היזק לרכוש בזדון, איום ותקיפה, לפיצוי ומאסר מותנה; ב-26.3.08 נדון בגין כריה שלא כדין וניסיון גניבה, למאסר מותנה וקנס בסך 2,500 ₪.

הסניגור טוען כי מדובר באדם נורמטיבי, בעל משפחה והמפרנס העיקרי. לדבריו באותה תקופה הנאשם נקלע לחובות כספיים גדולים והגיע לפת לחם, תקופה המתוארת על ידו כמשברית, שכן הם לא יכלו לשלם שכ"ד והוא הוכרז חייב מוגבל באמצעים בהוצל"פ. הוא מפנה לתסקיר ממנו עולה כי קיימת הכרה ראשונית לאחר ששולב חצי שנה בקבוצה טיפולית המיועדת למשורררים במעצר בית. לדבריו, הנאשם מביע חרטה, גם באוזני המתלונן, שהיה אדם קרוב אליו.

באשר למתחם הענישה, מפנה הסניגור לת"פ 2434/12 **מדינת ישראל נ' אבו קשק**. באותו עניין הנאשם גנב רכב פרטי והפר תנאי שחרור. ביהמ"ש השלום (כב' השופטת מירה דיסקין) ציינה כי המתחם ההולם בנסיבות אותו עניין לעבירה של גניבת רכב וחבלה, ממאסר בדרך של עבודות שירות ועד 18 חודשי מאסר בפועל, וגזרה דינו ל-6 חודשי

מאסר בעבודות שירות יחד עם קנס בסך 4,000 ₪, מאסרים מותנים ופיצוי. כמו כן, טוען שיש להשוות עונשו לזה של נאסר בסול, שאף שנדון בעבירה של מתן אמצעים, ולא גניבה וקשירת קשר, לחובתו הייתה הרשעה קודמת משנת 2013, בעוד לנאשם הרשעה אחרונה מ-2008 וסבור לכן שאין הבדל משמעותי בין השניים.

שמעתי בביהמ"ש את הנאשם ואת אימו: האם העידה שבנה מסייע לה בהיותה חולת סכרת, הוא זה שמביא לה את התרופות ולוקח אותה לבדיקות והיא נשענת עליו ולכן אם יקרה לו משהו היא תמות. לדברי הנאשם, הוא מצטער על מה שעשה ועובד שעות נוספות כדי להשיב למתלונן את תמורת השופל, מאחר והגיש תביעה נגדו על סך של 300,000 ₪.

באשר למתחם העונשי בגין עבירה של גניבת רכב, בעפ"ג 30792-08-12 **מדינת ישראל נ' אבו גנאם**, המשיב הורשע בעבירה של גניבת רכב, חבלה בזדון לרכב, נהיגה ללא רשיון נהיגה ונהיגה בפסילה. באותו יום הוא שבר את מתג ההנעה עם מספרים, הניע את הרכב ונהג בו אך נעצר במחסום יזום. היו תלויים נגדו שני מאסרים מותנים של שנה ו-6 חודשים, שניתנו באותו גזר דין, ובית משפט הסתפק ב-11 חודשי מאסר והפעיל בחופף המאסרים המותנים, באופן שיחידיו הצטברו ל-23 חודשי מאסר. המדינה ערערה ונטען כי גזר הדין של 23 חודשים אינו משקף את חומרת העבירות. בית המשפט המחוזי קיבל את הערעור וציין כי הרושם שהוא איננו מפיק לקח ולא ניתן לסמוך על דבריו באשר לשינוי שערך באורח חייו. לא מצאו שינוי נסיבות, למעט העובדה שהוא התחתן ולכן לא ראוי להתחשבות נוספת. בהיותם ערכאת ערעור שאיננה ממצה הדין הסתפקו ב-20 חודשי מאסר במקום 11 ולא התערבו באופן הפעלת המאסרים המותנים, לכן סה"כ נגזר דינו ל-32 חודשי מאסר ופסילה של 18 חודשים.

בע"פ תל-אביב יפו 70034/08 **מדינת ישראל נ' עבדללה עייש**, המשיב הורשע בעבירה של גניבת רכב, ובית משפט הסתפק ב-8 חודשי מאסר, מתוכם חודשיים לריצוי בפועל, והיתרה על תנאי. באותו מועד ריצה מאסר אחר ולכן בית משפט הורה כי רק חודש אחד יצטבר.

בית המשפט המחוזי ציין כי לא יכול להיות ספק בכך שערעור המדינה בדין יסודו והפנה לדברי בית משפט עליון:

"עבירות מן הסוג הזה הינם בבחינת 'רעה חולה' שפגיעתם היום יומית ביחידים ובציבור היא בלתי נסבלת. על פי הנתונים הידועים לכל, התופעה של גניבת כלי רכב מתעצמת והגיעה להיקפים מדאיגים. אין זאת אלא שהקלות הרבה שבה ניתן לבצע עבירות מן הסוג הזה והקושי לאתר את המעורבים ולהביאם לדין - מעודד עברניים לשלוח ידם בעבריינות כזאת למען תאבת בצע". (ראה ע"פ 5128/97 **עלא מנסור נ' מדינת ישראל**, ע"פ 1194/05 **אבו סבית נ' מדינת ישראל** ועוד).

באותו עניין המשיב היה אב ל-5 ובית המשפט ציין כי היה עליו לתת הדעת לכך לפני ביצוע העבירה ולא בטיעונים לעונש, ורק בהתחשב בכך שערכאת ערעור אינה ממצה את הדין העמידו את תקופת המאסר בפועל על 14 חודשים.

הערך החברתי המוגן הינו הצורך להגן על זכות הקניין ורכושו של הציבור, ובעיקר כלי רכב שהם בעלי שווי רב. העברת כלי הרכב לשטחי הרשות הפכה לתופעה שיש בה פגיעה ממשית בכלל הציבור, בין היתר עקב צורך להעלות את הפרמיות לחברות הביטוח.

כדברי כב' השו' רובנשטיין ברע"פ 7890/10 **לאיק מליטאת נגד מ"י**:

"אין צורך להכביר מילים על מפח הנפש של אדם היוצא מביתו ומגלה כי רכבו, רכוש יקר ובעל חשיבות רבה מכל בחינה, אינו עוד. לכך מצטרף הנזק הכלכלי במעגל רחב יותר, במונחי המשק. הרוצה ליהנות בזדון מעמל הזולת ולשלוח יד ברכוש שלא הוא צבר, ראוי לענישה מחמירה, לא כל שכן מי שקופת שרצים גדולה מאחוריו, לרבות בתחום זה עצמו".

בנסיבות אלה, מתחם הנע בין 8 חודשי מאסר ל- 18 חודשי מאסר הוא מתחם ראוי

ולכן, השאלה היחידה שצריכה להישאל הינה אם למרות מתחם זה, במקרה שבפני יש מקום להפחית ממנו בשל שיקולי שיקום.

כאמור, יש כיום רק ניצני תובנה ראשונית לכך שבהתנהגותו גורם הנאשם לפגיעה, הן בו והן במשפחתו, ובכוונת שירות המבחן לנצל תובנה ראשונית זו ולכן המליצו על צו מבחן. לא מדובר במי שקיימים לגביו שיקולי שיקום ממשיים המצדיקים הפחתה ממתחם המינימום כהמלצת שירות המבחן.

בהתחשב בכך שמדובר ברכב עבודה, שופל, בעל שווי רב, ולא ברכב פרטי, וכן שמדובר ברכב שהופקד בידי הנאשם על ידי מעסיקו, אשר נתן בו אמונו, תוך שהפר אמונו זה, ובהתחשב בתכנון המוקדם ובקשירת הקשר ותיאום בעלי תפקידים שונים כדי להשלים המשימה ולהעביר הרכב לשטחי הרשות, מדובר בעבירה שנעברה בנסיבות חמורות, ולכן במתחם העונשי המקסימאלי, של 9 חודשי מאסר, יש התחשבות רבה בנאשם. מאידך גיסא, הואיל ומתנהלת כנגד הנאשם תביעה אזרחית של בעל השופל על סך של 300,000 ₪, לא יחוייב בפיצוי.

לאור כל האמור אני גוזרת על הנאשם עונשים כדלקמן:

1. מאסר בפועל לתקופה של 9 חודשים, בניכוי התקופה שהיה עצור.
2. 12 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים והתנאי הוא שלא יעבור עבירת רכוש מסוג פשע ועבירה של קשירת קשר לביצוע פשע.
3. 6 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים והתנאי הוא שלא יעבור עבירת רכוש מסוג עוון וקשירת קשר לביצוע עוון.
4. קנס בסך 4,000 ₪, או 100 ימי מאסר תמורתו.
הקנס ישולם ב- 10 תשלומים שווים ורצופים החל מה- 10 בחודש השני מיום שחרור מהכלא.
אם לא ישלם אחד מן התשלומים במועד יעמוד כל הסכום לפרעון מיידי.

5. יחתום על התחייבות בסך 15,000 ₪ להימנע מביצוע העבירות בהן הורשע במשך 3 שנים מהיום.
אם לא יחתום על ההתחייבות, יאסר למשך 90 ימים במצטבר.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום.

ניתנה והודעה היום כ"ח אדר תשע"ה, 19/03/2015 במעמד הנוכחים.

רובין לביא, שופטת בכירה

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

אני מורה על עיכוב ביצוע המאסר בלבד למשך 45 ימים, עד ליום 3.5.15.

בנסיבות אלה, אין עיכוב ביצוע של הקנס ובמקום לשלמו ב- 10 לחודש השני מיום שחרורו מהכלא, יחל לשלמו מה- 20.4.15 ולאחר מכן ב- 10 לכל חודש.

העיכוב ביצוע בתנאים כדלקמן:

1. עיכוב יציאה מן הארץ. לצורך זאת יפקיד רשיונו במזכירות בית המשפט.
2. הסכום שהופקד בסך של 8000 ₪ יעמוד להבטיח התייצבותו לדיון אם יוגש ערעור וכן לנשיאה במאסר, אם יהיה בכך צורך.
3. ערבות עצמית נוספת בסך של 20,000 ₪.
4. ערבות צד ג' נוספת בסך של 20,000 ₪.

כל התנאים האמורים יהוו תנאי לעיכוב הביצוע וכל עוד לא יעמוד בכך, יש לשימו במשמורת משמר בית המשפט.

ניתנה והודעה היום כ"ח אדר תשע"ה, 19/03/2015 במעמד הנוכחים.

רובין לביא , שופטת בכירה